

ROMA’NIN MEYDAN OKUMASI

Protestanlar neden Pazar gününü tutuyor?

Çoğu Hristiyan, Pazar gününü Kutsal Kitap’ın onayladığı ibadet günü olduğunu varsayar. Roma Katolik kilisesi, Hristiyan ibadetini Kutsal Kitap’taki Şabat’tan (Cumartesi) Pazar gününe değiştirdiğini ve değişikliğin Kutsal Kitap’ta yapıldığını iddia etmeye çalışmak hem sahtekârlık hem de Katolik otoritesini inkar etmektir. Eğer Protestanlık, öğretilerini sadece Kutsal Kitap’a dayandırmak istiyorsa, Cumartesi günü ibadet etmelidir.

Birkaç yıl önce *Catholic Mirror* (Katolik Aynası), Protestan kiliselerinin Pazar günleri ibadet etme hakkını tartışan bir dizi makale yayınladı. Makaleler, eğer biri Katolik Kilisesi’nin ibadet gününü belirleme yetkisini kabul etmeye istekli olmadığı takdirde, Hristiyan’ın Cumartesi gününe uyması gerektiğini vurguladı. Bu, o makalelerin yeniden basımıdır.

24 Şubat 1893’de, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı, Amerika Birleşik Devletleri hükümetine ve halkına hitap eden, Yüksek Mahkemenin, ülkenin bir Hristiyan ulus olduğunu ilan eden kararından ve Kongrenin bu millet hakkında yasama eyleminden bazı kararları ve Kongre’nin din konusunda yasama eyleminden ve ilkeye aykırı davranmaktan ve bunun tüm sonuçlarını kabul etti. Mart 1893’te Uluslararası Dini Özgürlük Derneği, bu kararları Temyiz ve İtiraz başlıklı bir broşürde yayınladı. Bunlardan birini aldıktan sonra, *Katolik Aynası*’nın *Baltimore, Maryland*’in editörü, 2, 9, 16 ve 23 Eylül 1893 tarihli gazetede yer alan dört başyazıdan oluşan bir dizi yayınladı. *Katolik Aynası*, Kardinal Gibbons ve Papalığın Amerika Birleşik Devletleri’ndeki resmi organıydı. Dolayısıyla bu yazılar, Kardinal’in kendi el yazısıyla kaleme alınmasa da, onun resmi yaptırımı altında ortaya çıkmış ve Papalığın bu konudaki ifadesi olarak, Papalığın Protestanlığa açık meydan okuması ve Papalığın, Protestanların Pazar gününü neden tuttuklarının ve nasıl tuttuklarının hesabını Papalığa vermelerini isteme talebidir.

Aşağıdaki madde (dipnotlar, 25. sayfada başlayan ve 27. sayfada biten parantez içindeki editör notu ve iki Ek hariç), 2. sayfadaki başlık da dahil olmak üzere bu başyazıların kelimesi kelimesine yeniden basımıdır.

Hristiyan Sebt’i

Kutsal Ruh Birliği ve

Katolik Kilisesi’nin Eşinin Gerçek Oğlu.

Protestanlığın Bu Konudaki Herhangi Bir Parçaya İlişkin İddialarının Asılsız,

Kendi İçinde Çelişkili ve İntihar Olduğu Kanıtlandı.

(*Katolik Aynası*, 2 Eylül 1893.)

Geçen hafta, Uluslararası Dini Özgürlükler Derneği tarafından yayınlanan "İtiraz ve Protesto" başlıklı, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı (24 Şubat 1893) tarafından kabul edilen kararları içeren, yirmi bir sayfalık bir broşürün alınmasıyla yukarıdaki konuya dikkat kesildik. Kararlar, Amerika Birleşik Devletleri Kongresi'nin ve Yüksek Mahkeme'nin Pazar günü Dünya Fuarı'nı kapatarak insanların haklarını ihlal ettiği için yaptığı eylemi büyük bir şiddetle eleştiriyor ve kınıyor.

Adventistler, yedinci günden birinci güne değişmesi için sayfalarında hiçbir yetki bulamayan, öğretmenleri Kutsal Kitap olan tek Hristiyan topluluğudur. Bu nedenle, adları "Yedinci Gün Adventistleri"dir. Onların ana ilkesi, Eski ve Yeni Ahit'in kutsal yazılarında defalarca tekrarlanan, Tanrı'nın Kendisinin kesin emrine uygun olarak, Cumartesi gününü Tanrı'ya münhasır ibadete ayırmaktan ibarettir ve İsrailoğulları tarafından binlerce yıldır bu güne kadar harfi harfine itaat edilmiş ve Tanrı'nın Oğlu'nun yeryüzündeysen öğretisi ve uygulaması tarafından onaylanmıştır.

Buna karşılık on altıncı yüzyılda ortaya çıktıklarından bu yana, uygulamalarıyla, Yahudi halkının gözlerinin önünde onurlandırılmış uygulamasıyla, kutsal ve tek yanılmaz öğreticileri olan aynı Kutsal Kitap'a sahip dünyadaki Protestanlar (Adventistler hariç), Yahudi halkının onurlu uygulamasıyla, adı verilen günü reddetmiştir. Tanrı'nın Kendisine tapınmak için adlandırdığı günü reddetmiş ve O'nun buyruğuna açıkça aykırı bir biçimde, Kutsal Kitap'ın sayfalarında bir kez bile bu amaçla anılmayan O'na tapınma gününü kabul etmiştir.

Hangi Protestan hemen hemen her Pazar vaaz kürsüsünde Sebt'in çiğnenmesine karşı yüksek sesle ve ateşli hakaretlerle dediklerini söylemez? Pazar günü Dünya Fuarı'nın kapılarının açılmasına karşı ülkenin enine boyuna Protestan din görevlilerinin fanatik yaygarasını kim unutabilir? Milyonlarca kişi tarafından imzalanan binlerce talep, Rab'bin Günü'nü saygısızlıktan kurtarmak için mi? Elbette, bu tür genel ve yaygın heyecan ve gürültülü protestolar, bu tür canlı protestolar için en güçlü zeminler olmadan var olamazdı.

Ve Dünya Fuarı'nda Protestanlığın çeşitli mezheplerine makalelerin sergilenmesi için odalar tahsis edildiğinde, Presbiteryen kardeşlerimiz Yargıtay'ın Pazar açılışına müdahale etmeme kararını öğrenir öğrenmez sergiledikleri erdemli ve vicdani öfkenin vurgulu ifadesini kim unutabilir? Gazeteler, ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kalarak, kendilerine ayrılan alanı kullanmayı veya localarını açmayı kesinlikle reddettiklerini ve makaleleri geri çekme hakkını talep ettiklerini ve böylece kutsal olmayan ve Sebt Günü'nü çiğneyen Teşhir ile her türlü teması reddettiklerini bildirdiler.

Kuşkusuz, Kalvinist kardeşlerimiz, Şabat riayetinin aklanması için şehit kılığında olma fırsatını kaybeden tüm diğer mezheplerin sempatisini hak ettiler ve paylaştılar.

İnhisarı paylaşmayı başaramayan Protestan kardeşleri, merhametsizce ve kıskanç bir şekilde, sarsılmaz bağlılıklarını dini ilkeye, Ferisi gururuna ve kararlı inatlara atfetme eğiliminde olsalar da, böylece "Hem melekler hem insanlar için, bütün evren için seyirlik oyun" haline geldiler.

Bu makaleyi yayından kaldırmaktaki amacımız, bu çok önemli soruya, (çünkü Şabat sorusu Protestan vaazlarda tartışılmazsa, mezhepler kendilerini kaybolmuş hissedecek ve vaizler çoğu şeyden mahrum kalacaklardır.) okuyucularımızın soruyu tüm yönleriyle kavrayabilmeleri ve böylece net bir kanaate varabilmeleri için ışık tutmaktır.

Hristiyan dünyası ahlâki olarak, haftanın ilk gününde Tanrı'ya ibadet etme sorusu ve uygulaması konusunda birleşmiştir.

Dünyanın dört bir yanına dağılmış İsrailoğulları, haftanın son gününü Tanrı'ya tapınmak için kutsal sayarlar. Bu hususta, Yedinci Gün Adventistleri (Hristiyanların sayıca az olan bir mezhebi) de aynı günü seçmişlerdir.

İsraililer ve Adventistler, kutsal emir için Kutsal Kitap'a başvururlar ve Cumartesi gününün sıkı bir şekilde yerine getirilmesini ısrarla zorunlu kılarlar.

İsraili yalnızca Eski Ahit'in otoritesine saygı duyar, ancak bir Hristiyan olan Adventist mezhebi, Yeni Ahit'i Eski Ahit ile aynı zeminde, esinlenilmiş olarak kabul eder. Kurtarıcı'nın ölümlü yaşamı boyunca Cumartesi'den başka bir gün tutmadığını, öğreticisi olan Kutsal Kitap'ın her iki bölümde de tutarlı olduğunu bulur. İnciller bu gerçeği açıkça gösterir; Elçilerin İşleri, Mektuplar ve Apokaliptik sayfalarda Cumartesi düzenlemesini iptal eden bir eylemin izine rastlanmaz.

Bu nedenle, Adventistler, İsraililerle ortak olarak, inançlarını Eski Ahit'ten alırlar; bu konum Yeni Ahit tarafından onaylanır, Kurtarıcı'nın ve O'nun elçilerinin yaşamı ve uygulamasıyla, Hristiyanlık döneminin neredeyse bir yüzyılı boyunca Kutsal Sözün öğretisini tamamen onaylar.

Sayısal olarak ele alındığında, Yedinci Gün Adventistleri, dünyadaki Protestan nüfusun önemsiz bir bölümünü oluştururlar, ancak sorun sayılarla değil, hakikatlerle, doğrularla ve haklarla ilgili olduğundan, katı bir adalet duygusu, bu küçük mezhebin sakın ve tarafsız bir soruşturma olmadan kınanmasını yasaklar çünkü bu bizim sorunumuz değildir.

Protestan dünyası, on altıncı yüzyılda, emekleme döneminden itibaren, Cumartesi'yi değil, Pazar gününü "kutsal" sayma konusunda Katolik Kilisesi ile tam bir uyum içinde olmuştur.

300 yıldan fazla bir süredir bu duygu ve uygulama birliğine yol açan temellerin tartışılması, bu özelde sağlam bir temele dayanan Protestanlığı, eğer onun konumu lehindeki argümanlar İsraililer ve Adventistler tarafından ileri sürülen argümanları aşıyorsa ve her iki tarafında da tanınan tek yol göstericisi olan Kutsal Kitap hakem ve tanık olarak yerini belirlemeye yardımcı olmalıdır.

Bununla birlikte öte yandan, eğer sonuncusu, büyük Protestan kitlesi tarafından reddedilemez argümanlar sağlıyorsa, her iki taraf da ortak yol göstericileri olan Kutsal Kitap'a, Protestanların büyük bir kesimine, onların yaptıkları gibi yaygaradan çok uzaklara hitap ediyor. Pazar gününün sıkı sıkıya bağlı kalması için güçlü bir kararlılıkla, üç yüzyıldan fazla bir süredir Kutsal Yazıların her emrine ve öğretisine aykırı olarak, her zaman irtidat etmiş bir kiliseye inanıyormuş gibi davrandıkları öğreti ve uygulamayı benimseyerek, üç yüzyılı aşkın bir süredir Kutsal Yazılara göre yanlış olanı öğrettiklerini ve uyguladıklarını kabul etmekten başka bir çareleri kalmadı. Kutsal Kitap'a dayalı bu affedilmez gafın yoğunluğunu eklemek için, Tanrı'nın kulu insana en olumlu ve en kesin emirlerinden birini içerir: "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa."

Bugün yaşayan hiçbir Protestan, İsraililer ve Yedinci Gün Adventistleri haklıysa, yol göstericisi olan, Yaratılış'tan Vahiy'e kadar başka hiçbir öğreti öğretmeyen Kutsal Kitap'tan daha çok söz edilen irtidat kilisesini izlemeyi tercih eden bu emre itaat etmemiştir. Her iki taraf da "yanılmaz" yol göstericileri olarak Kutsal Kitap'a başvurur. Tanrı'nın emrettiği günün Cumartesi mi Pazar mı olacağına Kutsal Kitap karar versin. Bu iki organdan biri yanlış olmalıdır ve bu çok önemli soru üzerine yanlış bir konum, bu "sonsuz dek sürecek bir antlaşma"yı ihlal edene karşı bizzat Tanrı tarafından tehdit edilen korkunç cezalar için, her iki tarafın da kullandığı argümanların esası hakkında tartışmaya gireceğiz. Bu önemli konunun tartışılması ne sıradan zihinlerin kapasitesinin üzerindedir ne de olağanüstü bir çalışma içerir. Çözümü kolay birkaç basit soruya kendini çözer:

1. Kutsal Kitap haftanın hangi günü kutsal sayarak anımsamayı emreder?
2. Yeni Ahit, bir emir tarafından değiştirildi mi yoksa orijinal emri uyguladı mı?
3. Protestanlar, on altıncı yüzyıldan beri, yanılmaz rehberleri ve yol göstericileri olan Kutsal Kitap'ın emrettiği günü "kutsal" sayıp, anımsayarak Tanrı'nın emrine uydular mı? Uymadıysa, nedeni nedir?

Yukarıdaki üç soruya, hakikati haklı çıkarmaktan ve hatanın çarpıklığını desteklemekten geri kalamayacak kadar akıllı cevaplar vermeye söz veriyoruz.

(9 Eylül 1893 tarihli *Katolik Aynası*)

"Fakat inanç, fanatik inanç, bir kere değerli bir yalana bağlandığında, o yalanı sonuna kadar kucaklar"
– Thomas Moore

Son sayımızda verdiğimiz söze uygun olarak, Kutsal Kitap'taki inanç kuralının en bariz hatalarından ve en affedilmez tutarsızlıklarından birinin maskesini düşürmeye devam ediyoruz. Ancak yanlış anlaşılacak için, Protestanlığın "yanılmaz Kutsal Kitap" dışında hiçbir inanç kuralı, hiçbir yol gösterici tanımadığını varsaymayı gerekli görüyoruz. Katolik ruhani konulardaki yargısını zımnen ve koşulsuz bir güvenle kilisesinin sesine teslim ettiğinden, Protestanlık, Kutsal Kitap'tan başka bir yol gösterici tanımaz. Tüm maneviyatı, kitabın öğretilerinden türetilmiştir. Ona, ilham edilmiş tek yol göstericisi aracılığıyla seslenen Tanrı'nın sesidir. Onun dinini, inancını ve pratiğini somutlaştırır. Chillingworth'ün dili, "Kutsal Kitap, Kutsal Kitap'ın tamamı ve yalnızca Kutsal Kitap, Protestanların inancıdır" ve aynı fikrin, "Tanrı'nın kitabı", "Kurtuluşumuzun Bildirisi", "Hristiyan İnancımızın Peygamberliği", "Tanrı'nın İnsan Irkına Yönelik Ders Kitabı" gibi farklı biçimlere dönüştürülebilen aynı fikrin yalnızca bir biçimidir. O halde, Protestan Hristiyanlığın öğretmeninin tek başına Kutsal Kitap olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Bu gerçeği varsayarak, şimdi son sayımızda yer alan sorunun esasını tartışmaya geçeceğiz.

Yedinci Gün Adventistleri, yadsınamaz olanı, Protestan Hristiyanlığın öğretisi ve uygulaması arasında doğrudan bir çelişki olduğu gerçeğini kabul ederek, bir yanda Yahudi halkınınkini hariç tuttular ama her ikisi de Tanrı'ya ibadet için haftanın farklı günlerini tutuyorlar. Öncüllerdeki tek mevcut tanığın ifadesini almaya devam edeceğiz: yani, her iki taraf için ortak olan yol göstericinin, Kutsal Kitap'ın tanıklığı. Kutsal Söz'de karşılaştığımız ilk ifade Yaratılış 2:2'de bulunur: "Yedinci güne gelindiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi." Bu konuya bir sonraki atıf, Tanrı'nın yedinci günün tutulmasını emrettiği Çıkış 20'de bulunabilir, çünkü O, o gün yaratılışın işinden dinlenmişti ve kutsal metin, bu nedenle tutulmasını istediğini şu sözlerle bildirir: "Yedinci günü kutsadı. Onu kutsal bir gün olarak belirledi." Yine 31. bölüm 15. Ayette şöyle okuyoruz: "Altı gün çalışılacak; ama yedinci gün RAB'be adanmış Şabat'tır, dinlenme günüdür." "Bu, İsraililer'le benim aramda sürekli bir belirti olacaktır. Çünkü ben, RAB yeri göğü altı günde yarattım, yedinci gün işe son verip dinlendim."

Eski Ahit'te yüz yirmi altı kez Şabat'a atıfta bulunulur ve tüm bu metinler, yedinci günün tutulmasını emreden Tanrı'nın iradesini uyumlu bir şekilde dile getirir, çünkü Tanrı'nın kendisi ilk önce Şabat'ı tuttu ve onu " sonsuza dek sürecek bir antlaşma" olarak zorunlu kıldı. İsrail halkının MÖ 2514'ten MS 1893'e kadar 3383 yıllık bir süre içinde olan yasanın verilmesinden Cumartesi gününü tuttuğunu görerek Cumartesi'nin Şabat ya da yedinci günle özdeşliğini sorgulayacak kadar gözü pek birini hayal edemeyiz. Bugün gözlerimizin önünde İsrailoğulları örneğiyle, atıfta bulunulandan daha iyi kanıtlanmış bir tarihsel gerçek yoktur: yani, Tanrı'nın seçilmiş halkı, Eski Ahit'in koruyucuları, şimdiye kadarki tek ilahi dinin yaşayan temsilcileri, Hristiyanlıktan önceki 1490 yıl boyunca, haftanın özel günü olan Cumartesi'nin doğru yorumlanmasının yaşayan geleneğini haftalık uygulamalarla korudular ve uygulamalarıyla genişlettikleri geleneği "Rab için kutsal" olarak tuttular. 1893 yıllık ek bir süreye daha, yani Hristiyan döneminin tüm içeriğini kapsıyor. Bundan sonra daha tam olarak ortaya çıkacak nedenlerden dolayı, bu noktada tamamen açık olmayı gerekli görüyoruz. Tanrı'nın seçilmiş halkı tarafından 3383 yıl boyunca haftalık bir uygulamanın yaşayan geleneği tarafından onaylanan Tanrı'nın seçilmiş halkı tarafından 3383 yıl boyunca haftalık bir uygulamanın yaşayan geleneği tarafından onaylanan Kutsal Kitap, Eski Ahit, Tanrı'nın kendisinin kesin bir yolla öğrettiği günü " RAB'be adanmış, kutsal sayarak anımsanacak" bir gün olarak adlandırdığını ve günün Cumartesi olduğunu öğretir ve bu emrin herhangi bir şekilde ihlalinin ölümle cezalandırılabileceğini söyledimiştir.

Eski yasada en az yüz yirmi altı kez atıfta bulunulan bir emri çiğneyen herkes için yukarıdaki metinde Tanrı'nın Kendisi tarafından ciddiyetle dile getirilen cezadan daha şiddetli bir ceza mümkün değildir. Eski Ahit'in on emri, mümkün olan en kısa sürede Kutsal Kitap Hristiyanlarının'ın çocuğunun hafızasına usulen etkilenmiştir, ancak hem Pazar okulunda hem de vaaz kürsüsünde vurgulu olarak bilinen on emirden biri olan "kutsal" Şabat günü yoktur.

Kutsal sayılacak ve anımsanacak günle ilgili olarak Tanrı'nın iradesini, O'nun Kutsal Sözünden mutlak bir kesinlikle güvence alarak ve seçilmiş halkının binlerce yıldır uyguladığı uygulamalarla bize teyit edilen o günde O da dinlendiği için, doğal olarak Tanrı'nın ibadet için günü ne zaman ve nerede değiştirdiğini sorgulamaya yönlendirildik: bir zaman değişikliğinin meydana geldiği tüm dünyaya açıktır ve ne Eski Ahit'in sayfalarında ne de yazılı emre itaat eden Hristiyanlığın yaklaşık on dokuz yüzyıl boyunca devam eden Yahudi halkının pratiğinde böyle bir değişikliğin belirtisi bulunamaz. Cumartesi olan eski Şabat'ı iptal eden Tanrı'nın emri için Hristiyan döneminin temsilcisine: Yeni Ahit'e bakmalıyız.

Şimdi, 19. yüzyıldan biraz kısa bir süreyi kapsayan bir döneme geliyoruz ve Eski Ahit'in yetkisini geçersiz kılma ve aynı zamanda ilahi olarak kurulmuş olan Eski Ahit'in Şabat'ı yerine bir gün koyan bir yasa içeren, ilahi yol gösterici Yeni Ahit'in böyle bir şeye sahip olup olmadığını araştırmaya devam ediyoruz. Cumartesi; Çünkü Cumartesi, Tanrı tarafından tutulan ve tutulması emredilen gündü. Yalnızca ilahi otorite, geçersiz kılma kararı şeklinde, Cumartesi antlaşmasını feshedebilir ve Cumartesi dışında "kutsal sayarak" tutulacak başka bir güne ismen atanan başka bir ilahi yetki, Hristiyan imanlısının vicdanını tatmin etmek için eşit derecede gereklidir. Kutsal Kitap, Kutsal Kitap'a iman eden Hristiyan tarafından tanınan tek yol gösterici olduğundan, Eski Antlaşma değişikliğine işaret etmeyen ve Cumartesi gününden başka bir gün Kutsal Kitap tarafından "kutsal" tutulmadığı için, reforme edilmiş Hristiyan imanlının kesinlikle Yeni Ahit'in sayfalarında, Reform'un başlangıcından beri Kutsal Kitap tarafından muhafaza edilen, Cumartesi gününü yürürlükten kaldıran ve Pazar gününün yerine getirilen yeni ilahi yasaya dikkat etmesi gerekir.

Yeni Ahit'i baştan sona incelediğimizde, eleştirel olarak, Şabat'a altmış bir kez atıfta bulunuruz. Kurtarıcı'nın havralarda öğretmek ve mucizeler yaratmak için her zaman Şabat'ı (Cumartesi) seçtiğini de görüyoruz. Dört İncil, elli bir kez Şabat'tan (Cumartesi) söz eder.

Bir örnekte Kurtarıcı, Matta ve Luka tarafından belirtildiği gibi, tüm hayatını boyunca, her zaman Şabat'ı (Cumartesi) tutarak ve bunu kullanarak, Kendisinden "Şabat Günü'nün Rabbi" olarak bahseder. Bir kez bile bunu değiştirme arzusunu ima etmedi. O'nun elçileri ve yakın arkadaşları, O'nun ölümünden sonra bunu titizlikle uyguladıklarının çarpıcı bir örneğini bize sunarlar ve O'nun bedeni henüz mezardayken, Luka (23:56) bize şunları bildirir: "Evlerine dönerek baharat ve güzel kokulu yağlar hazırladılar. Ama Şabat Günü, Tanrı'nın buyruğu uyarınca dinlendiler." " Kadınlar haftanın ilk günü, sabah çok erkenden, hazırlamış oldukları baharatı alıp mezara gittiler." Kurtarıcı'nın kişisel dostlarının bu eylemi, O'nun ölümünden sonra Cumartesi gününü "kutsal olarak" anımsadıklarını ve Pazar'ı haftanın herhangi bir günü olarak kabul ettiklerini çelişkinin ötesinde kanıtlar. Bu nedenle, elçilerin ve bu aziz kadınların, Mesih'in ölüm gününe kadar Cumartesi'den başka bir Şabat'ı asla bilmediklerinden daha kesin bir şey olabilir mi?

Şimdi, İncil yazarı Aziz Luka tarafından Elçilerin İşleri'nde anlatıldığı gibi, bu ilginç sorunun önümüzdeki otuz yıl için araştırılmasına geliyoruz. Elbette, geçersiz kılma eyleminin bazı izleri, bu uzatılmış dönem boyunca elçilerin uygulamalarında keşfedilebilir.

Ama ne yazık ki bir kez daha hayal kırıklığına uğramaya mahkûmuz. Elçilerin İşleri'nde Dokuz kez atıfta bulunulan Şabat'ı görüyoruz, ancak bu Cumartesi (Eski Şabat). Okuyucularımız delil isterse, onları her durumda bölüm ve ayetlere yönlendiririz. Elçilerin İşleri 13:14, 27, 42, 44. Bir kez daha, Elçilerin İşleri 15:21 Elçilerin İşleri 16: 13; 17:2; 18:4. "Pavlus, her Şabat Günü havrada tartışarak hem Yahudiler'i hem Grekler'i ikna etmeye çalışıyordu." Böylece Yaratılış'tan Vahiy'e kadar Şabat Cumartesi'dir !!! Bu nedenle, Yeni Ahit'te Kurtarıcı'nın veya O'nun elçilerinin orijinal Şabat'a en ufak bir müdahalesini bulmak imkansızdır, ancak tam tersine, orijinal düzenlemede tam bir rıza vardır, daha doğrusu, O'nun yaşarken tam bir onayı vardır ve Elçilerin İşleri'nin bize bolca tanıklık ettiği gibi, O'nun ölümünden sonra otuz yıl boyunca elçiler tarafından o günün tutulmasına ve başka hiçbir şeye değiştirilmeyen, aktif katılım vardır.

Dolayısıyla sonuç kaçınılmazdır: Kutsal Kitap'ı rehber olarak takip edenlerden İsrailoğulları ve Yedinci Gün Adventistleri yanlarında delillerin münhasır ağırlığına sahipken, Kutsal Kitap'a iman eden Protestanın Cumartesi yerine Pazar gününü tutması ile kendini savunmak için tek bir sözü yoktur.

[16 Eylül 1893 tarihli Katolik Aynası'ndan.]

"başlangıçtan beri bir katil" olan şeytan "ve yalanın babası", ilk annemiz Havva'nın hırsını harekete geçirerek gözlerini açmaya girişti, "iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız" dedi. Onun eylemi, daha sonra, milyonlarca çocuğunun baştan çıkarılmasında kullanılan pek çok makûl ve başarılı çabanın yalnızca ilkiydi. Havva gibi onlar da çok geç öğrendiler. Ne yazık ki zayıf çocuklarını Tanrı'ya bağlılıktan ayartmak için yapılan teşvikler fazlaydı. Bu tartışmanın konusu da, şeytanın olağan taktiklerine bir istisna oluşturmaz.

O zamandan bu yana geçen üç yüzyıldan fazla bir süredir, çok sayıda hoşnutsuz ve hırslı Hristiyan için, Öğretmenleri olan Tanrı'nın Oğlu tarafından kurulan Kilise'nin terk edilmesiyle "yeni bir hareketin" başarılı bir şekilde başlatılmasının parlak beklentisini makul bir şekilde temsil etti.

Kötü olanın bilgeliği, bu manevranın parlak başarısını öngördü. Sonuç, şeytanın en iyimser beklentilerinin gerisinde kalmadı.

Şeytan kısa süre sonra mürted keşiş Luther'de bulundu, "Masa Konuşması"nda ve 1558'de Wittenberg'de Melancthon'un denetimi altında yayınlanan diğer eserlerde kendisi de efendisi ile kendisi arasında var olan yakın yakınlığa defalarca tanıklık etti. Çeşitli vesilelerle Şeytan'la yaptığı konuşmalar, tüm inanılabilirliğe layık bir tanık olan Luther'in kendisi tarafından tanıklık edilir. Yılanın vasıtası ile bahçede çok etkili bir şekilde başarmaya meyilli olduğu şeyi, Luther'in vasıtalığı ile Hristiyan dünyasında başardı.

"Onlara gezgin filolarına bir pilot verin,

Sanatında cesur, hileyi öğretti:

Kimin eli maceraperest, dümeni yanlış yönlendirecek

Düşman kıyılara ya da onları gelgitte boğmaya."

Şeytanın Mesih'in kilisesine yaptığı saldırı ile kendisine tasarlanan son Hristiyanlığın yok edilmesi olduğu için, burada başarısını garantilemek için onun tarafından benimsenen araçları elemekle meşgulüz. Şimdiye kadar, bunların yanıltıcı, kendi içinde çelişkili ve saptırıcı olduğu tespit edildi. Şimdi bu sahtekarlığın daha fazla araştırılmasına devam edeceğiz.

Kurtarıcı'nın, Hayatı boyunca, dört müjdecî tarafından elli bir kez atıfta bulunan Şabat'ın (Cumartesi) sadık bir şekilde yerine getirilmesinden hiçbir şekilde sapmadığını kanıtlayarak, Kendisini tayin etmesine rağmen "Şabat Günü'nün Rabbi" O, bir kez olsun, emirle veya uygulamayla, günü bir başkasıyla değiştirme arzusunu ima etmemiş ve elçilerin ve aziz kadınların davranışlarına özel bir dikkat çekmiştir. Luka'nın bize açıkça bildirdiği gibi (Luka 24:1) Şabat'tan (Cumartesi) sonraki sabah vücudunu mumyalamak için önceden baharatlar ve merhemler temin ederek, O'nun ölümünün akşamı, ilahi eylem ve iradeyi bir maceranın ötesine yerleştirir. Şabat Günü'nü kararlılıkla tutarak yaşam boyunca Tanrı'nın oğlunun; ve Aziz Luka'nın kanıtladığı gibi, O'nun ölümünden sonra yaşayan temsilcilerinin eylemlerine dikkat çekerek, okuyucularımızın önüne, elçilerin sonraki otuz yıl boyunca (Elçilerin İşleri) hiçbir zaman ilahi görevlerinin uygulamasından sapmadıkları tartışılmaz gerçeğini yerleştirdi. Bu konuda Rab, Aziz Luka, (Elçilerin İşleri 18:1) bizi temin eder: "Ve [Pavlus] her Şabat (Cumartesi) sinagoglarda akıl yürüttü ve Yahudileri ve Yunanlıları ikna etti." Metinden gördüğümüz gibi, Yahudi olmayan mühtediler, o gün Hristiyan olmuş olanlar Cumartesi gününü, "Yahudiler ve Yunanlılar"ı toplu olarak tutmaları için Yahudilerle eşit olarak talimat aldılar.

Ayrıca, Kurtarıcı'nın ölümünden sonra otuz yıl boyunca Yahudiler ve Hristiyanlar tarafından Sebt gününün Mesih ve elçileri tarafından tutulan haftanın tek günü olarak münhasıran kullanımına ilişkin Elçilerin İşleri metinlerine dikkat çekmiş olmak, kutsal kaydın haftanın ilk gününe atıfta bulunduğu her duruma dikkat çekerek, Şabat'ın (Cumartesi) bu özel ayrıcalığa sahip olduğuna dair kanıtlarımızı tamamlamaya devam ediyoruz.

Mesih'in dirilişinden sonraki Pazar gününe yapılan ilk atıf, Aziz Luka İncili'nin 24. bölümü, 33-40. ayetler ve Yuhanna 20:19'da bulunur.

Yukarıdaki metinlerin kendisi, elçiler tarafından bu toplantının tek amacına atıfta bulunur. Diriliş gününde (Paskalya Pazarı) gerçekleşti, yeni günü kutsal 'anımsayarak' eski Şabat'tan (Cumartesi) "yeni ayrılışı" başlatmak amacıyla yapılmadı çünkü buna teşvikle ilgili bir ipucu yok ve okuyarak bir şey elde edemiyoruz. Ancak, yukarıda alıntılanan Aziz Yuhanna'nın bize açıkça bildirdiği gibi, Yahudilerden korkarak Yerusolim'deki o odada bir araya toplandıklarını insanlığa bildirerek, elçilerin tamamen cesaretlerinin kırıldığını gösterir.

Pazar gününe yapılan ikinci atıf, Aziz Yuhanna İncili'nin 20. babının 26. ila 29. ayetlerinde bulunur: "Sekiz gün sonra İsa'nın öğrencileri yine evdeydiler. Tomas da onlarla birlikteydi." Dirilen Kurtarıcı, Paskalya Pazarı akşamı toplantıda bulunmayan Tomas'ın şüphesini yıkmak için tüm elçilerin bu toplantısından yararlandı. Bu, Kurtarıcı'ya tüm elçilerinin huzurunda günü değiştirmesi için altın bir fırsat sağladı, ama basit bir gerçeği belirtiyoruz ki, bu vesileyle, Paskalya gününde olduğu gibi, dua, övgü veya Kutsal Yazıların okunması hakkında tek kelime söylenmiyor.

Elçilerin Pazar günü toplandığı kayıtlardaki üçüncü örnek, Elçilerin İşleri 2:1'de bulunur; "Pentikost Günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu." (Pentikost Bayramı- Pazar) Şimdi, bu metin Kutsal Kitap'taki Hristiyan kardeşlerimize Pazar gününün, sonunda Cumartesi'nin yerini alacağı bir umut kırıntısı verecek mi? Yahudilerin 1500 yıldır bu Pazar'ı tuttuklarını ve Hristiyanlığın kurulmasından sonra on sekiz asırdır bu Pazar'ı tuttuklarını ve aynı zamanda haftalık Şabat'ı tuttuklarını onlara bildirdiğimizde, ne avunma ne de teselli buluyoruz. Pentikost, yedi kez yedi günden oluşan haftaların Şabat'ı olarak adlandırılan Fısıh'tan sonraki ellinci gün ve yedinci haftalık Şabat gününün tamamlanmasından sonraki gün, zorunlu olarak Pazar olmak üzere tüm festivalin ana günüydü. Hangi İsraili, 3000 yıldan fazla bir süredir her yıl düzenlediği Pentikost bayramında haftanın ilk gününün tutulmasının kökenini keşfetmeye çalışan soruna acımaz? Her zaman Mesih ve elçileri tarafından tutulan, Şabat'a saygısızca saygısızlığı mazur göstermek için duvara itilen Kutsal Kitap Hristiyanlarından başka kim, Tanrı'sına ve yol göstericisi olan Kutsal Kitap'a karşı isyan eylemi nedeniyle Yahudilerin Pentikost bayramını kullanabilirdi?

Günün değişmesi için Kutsal Kitap savunucuları bir kez daha, Elçilerin İşleri'nin 20. bölümünün 6. ve 7. ayetlerine dikkat çekiyorlar; "Haftanın ilk günü ekmek bölmek için bir araya toplandığımızda" vb. Görünüşte yukarıdaki metin, hoşnutsuz dostlarımıza bir miktar teselli sağlamalıdır, ancak bir girişimi bozan kimse olarak, onlara bu teselli kırıntısına bile izin veremeyiz. Aksiyomla yanıt veriyoruz: "Quod probat nimis, probat nihil"-- "Çok fazla kanıtlayan, hiçbir şeyi kanıtlamaz." Aynı şeye dikkat çekelim; Elçilerin İşleri 2:46: "kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor" vb. Pazar gününün münhasır ayrıcalığını kanıtlamak için üretilen metnin, aynı bölümün 46. ayeti ile yan yana getirildiğinde ortadan kaybolduğunu bir bakışta kim görmez? Hristiyan'ın bu metinde yalnızca Pazar günü için iddia ettiği şey, aynı otorite, Aziz Luka, bize haftanın her günü için ortak olduğunu bildiriyor; "Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp..."

Görünüşe göre Pazar gününün Cumartesi yerine geçmesine meyilli bir metin daha kendini gösteriyor. Aziz Pavlus'un Korintiler'e mektubundan alınmıştır. 16:1,2; "Kutsallara yapılacak para yardımına gelince." "Haftanın ilk günü herkes kazancına göre bir miktar para ayırıp biriktirsin." vb. Aziz Pavlus'un isteğinin titizlikle yerine getirildiğini varsayarak, Kurtarıcı'nın yaşamı boyunca her Cumartesi yaptıklarına ve bundan sonra otuz yıl boyunca devam edenlere bakalım.

Rabbin takipçileri, Tanrı'nın sözünü duymak için "Çünkü çok eski zamanlardan beri Musa'nın sözleri her kentte duyurulmakta, her Şabat Günü havralarda okunmaktadır." "Pavlus, her Şabat Günü havrada tartışarak hem Yahudiler'i hem Grekler'i ikna etmeye çalışıyordu." Elçilerin İşleri 18:4. Fazlaca kanıtlandığı gibi, her cumartesinin rutin görevlerini oluşturan Kutsal Yazıları okumanın, dua etmenin, öğüt vermenin ve vaaz etmenin, haftanın başka bir gününde olmasını gerektiğini çıkarmak kadar saçma bir sonuç olabilir mi?

Şimdi incelediğimiz bu metnin değerini tam olarak anlamak için, elçilerin ve aziz kadınların Cuma günü gün batımından önceki eylemlerini hatırlamak yeterlidir. Baharatları ve merhemleri İsa çarmıhtan indirildikten sonra satın aldılar; "Rab için kutsal" Şabat geçene kadar tüm eylemleri askıya aldılar ve ardından Pazar sabahı İsa'nın kutsal bedenini mumyalama sürecini tamamlamak için harekete geçtiler.

Neden, Cumartesi günü mumyalama işini tamamlamaya başlamadıklarını sorabilir miyiz?—Çünkü onlar, Efendilerinin kutsal bedeninin mumyalanmasının, muhafaza edilmesi gereken Şabat'ın sıkı bir şekilde yerine getirilmesine engel olacağını çok iyi biliyorlardı. En önemlisi ve metnimizin Pazar gününden hemen önceki Şabat gününün tutulmadığı (her Şabat günü tutulduğuna göre yanlış olurdu) gösterilene kadar, Aziz Pavlus'un Pazar günü toplantı yapma talebi, Şabat günü gerçekleştirilemeyen ve sonuç olarak bir sonraki uygun güne ertelenen Mesih'in bedeninin mumyalanması işi ile sınıflandırılabilir ki o da Pazar veya haftanın ilk günüydü.

Yeni Ahit'te Şabat'a (Cumartesi) ve haftanın ilk gününe (Pazar) atıfta bulunan her metni elden çıkardıktan sonra; ve bu metinlerden, şimdiye kadar, Kutsal Kitap'ta Cumartesi yerine Pazar gününün tutulması için hiçbir bahane bulunmadığını kesin olarak gösterdikten sonra; Bize düşen, bir sonraki makalemizde yapmayı önerdiğimiz Yeni Ahit'te bulunan "Rab'bin Günü" ifadelerinin anlamlarını araştırmak ve konuyla ilgili kendi içinde çelişkili olduğunu kanıtlayacağımız bir din sisteminin tutarsızlıkları üzerine yerinde açıklamalarla bitirmektir.

[23 Eylül 1893 tarihli Katolik Aynasından.]

"Eşit olmayan büyüklükte koltuk değneklerinde durmak.

Bir gerçek, bir yalanla desteklendi,

Bu sebeple hızlıca hedefe yanaş,

Yarışı kaybetmekten başka hiçbir şeyden emin değilim."

Bu makalede, Hristiyanı, Tanrı'nın yeni yasada Kendi ibadeti için Pazar gününü Cumartesi yerine koyduğuna ikna etmek için varsayılan yeni (ve son) kanıt sınıfını dikkatle incelemeyi öneriyoruz. İlahi iradenin Kutsal Ruh tarafından apostolik yazılarda kaydedildiği bulunacaktır.

Bu köklü değişikliğin, "Rabbin günü" ifadesinin bulunacağı bir dizi metinde defalarca ifadesini bulunduğunu öğrendik.

İncillerde, Elçilerin İşleri'nde ve Mektuplarda altmış bir numaraya ulaşan, "Şabat" başlığı altında Yeni Ahit'teki metinler sınıfı; ve "haftanın ilk günü"nın veya Pazar gününün eleştirel olarak incelendiği ikinci sınıf (ikinci sınıf sayısı dokuz [sekiz]); ve insan tarafından O'nun ibadet günüyle ilgili olarak Tanrı'nın iradesinde bir değişiklik olduğuna dair en ufak bir ipucu vermediği anlaşıldıktan sonra, şimdi Kutsal Kitap sistemini kurtarmak için güvenilen üçüncü ve son metin sınıfını incelemeye geçiyoruz. Tanrı adına, yol göstericileri olan Kutsal Kitap'ın en ufak bir emir veya yetki olmayan bir yasa ile dünyayı kandırmaya çalışma iddiası.

Bu sınıfın ilk metni Elçilerin İşleri 2:20'de bulunur: " Güneş karacak, Ay kan rengine dönecek." Bundan önce bu konunun ilk metni Elçilerin İşleri'nde bulunabilir. Elçiler 2:20: " Rab'bin büyük ve görkemli günü gelmeden önce Güneş karacak, Ay kan rengine dönecek." Bu peygamberliğin söylenmesinden bu yana kaç Pazar geçti? Kutsal metnin anlamını yargı gününden Pazar gününe ve Rab'bin önemli gününe saptırma çabası gelecektir. Bu peygamberliğin söylenmesinden bu yana kaç

Pazar geçti? O kadar çok ki, kutsal metnin anlamını yargı gününden Pazar gününe ve Rab'bin önemli gününde saptırmak için bu çaba gelecektir.

Bu sınıfın ikinci metni I Kor. 1:8; "Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir." Elçinin burada yargı gününü açıkça belirttiğini hangi akılsız görmez? Bu sınıfın kendisini sunan bir sonraki metni, aynı Mektubun 5:5 bölümünde; " bedeninin yok olması için bu adamı Şeytan'a teslim edin ki, Rab İsa'nın gününde ruhu kurtulabilsin. " Böyle bir derme çatma ne kadar acınası! Dördüncü metin, 2 Kor. 1:13,14; "Okuyup anlayabileceğinizden başka bir şey yazmıyoruz. Bizi bir ölçüde anladığınız gibi, tümüyle anlayacağınızı umarım. Rabbimiz İsa'nın gününde bizim övücümüz siz olacağınız gibi, sizin övücünüz de biz olalım."

Pazar mı... yargı günü hangisi? Beşinci metin Aziz Pavlus'tan Filipililer'e Mektubu, 1.bölüm, 6.ayet: "Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek tamamlayacağına güvenim var." Filipi'nin iyi insanları, sonraki Pazar günü yetkinliğe ulaşırken, modern hızlı değişimimize gülebiliyorlardı!

Altıncı dersimizi göndermek için izin istiyoruz;. Filipililer, birinci bölüm, onuncu ayet: "öyle ki, Allah'ın yüceliği ve övgüsü için, İsa Mesih aracılığıyla olan salâh meyveleriyle dolmuş olarak Mesih'in günü için saf ve kusursuz olasınız." O gün gelecek Pazardı, ne de olsa bekleyecek kadar uzun değildi. Yedinci metin, 2. Petrus 3:10; "Ama Rab'bin günü hırsız gibi gelecek. O gün gökler büyük bir gürültüyle ortadan kalkacak, maddesel öğeler yanarak yok olacak, yer ve yeryüzünde yapılmış olan her şey yanıp tükenecek."

Sekizinci metin, 2. Petrus 3:12; "O gün gökler yanarak yok olacak, maddesel öğeler şiddetli ateşte eriyip gidecek." Rabbin bu günü, önceki metinde atıfta bulunulanla aynıdır, her ikisinin de bir sonraki Pazar gününe uygulanması, sonraki Cumartesi gecesi Hristiyan dünyasını uykusuz bırakacaktı.

Okurlarımıza, "Rab'bin Günü"nü Pazar gününe değiştirmek için yapılan saygısızca çabayı Kutsal Kitap metniyle desteklemek için güvenilen dokuz metinden sekizini sunduk ve sonuç ne oldu? Her biri, doğrudan, mutlak ve açık bir şekilde ona atıfta bulunarak, son günün ilk bakışta kanıtını sunar.

"Rab'bin günü" ifadesiyle karşılaştığımız dokuzuncu metin, elçi yazılarında bulunan son metindir. Vahiy, 1:10, bunu Aziz Yuhanna şu sözleriyle sunar: "Rab'bin gününde Ruh'un etkisinde kalarak," ama bu Kutsal Kitap'a iman eden dostlarımıza aynı serinin öncekilerinden daha fazla rahatlık sağlamayacak. Aziz Yuhanna bu ifadeyi daha önce İncil'inde veya Mektuplarında kullandı mı? - Kesinlikle hayır. Şimdiye kadar Pazar gününe atıfta bulunma fırsatı oldu mu? - Evet, iki kez. Bu vesilelerle Pazar gününü nasıl belirledi? Paskalya Pazarı onun tarafından (Yuhanna 20:1) "Haftanın ilk günü" olarak adlandırıldı.

Yine, yirminci bölüm, on dokuzuncu ayet: "Haftanın o ilk günü akşam olunca..." Açıkça görülüyor ki, hem İncilinde hem de Mektuplarında ilham almasına rağmen, Pazar gününü "haftanın ilk günü" olarak adlandırdı. O halde, hangi gerekçeyle bu atamadan vazgeçtiği varsayılabilir? Vahiy'i yazarken daha mı çok ilham aldı yoksa artık rağbet olduğu için Pazar günü için yeni bir başlık mı benimsedi?

Aynı ifadenin Aziz Luka, Aziz Pavlus ve Aziz Petrus tarafından daha önce sekiz kez kullanılmış olduğunu ve hepsinin de ilahi ilham altında kullanıldığını ve kesinlikle Kutsal Ruh'un ilham vermeyeceğini göz önünde bulundurarak, bu sorulara bir cevap özellikle ikincisi için lüzumlu olacaktır. Yuhanna, Luka, Pavlus ve Petrus'a toplu olarak yargı gününü "Rab'bin günü" olarak adlandırmaları için ilham verirken, Pazar gününü Rab'bin günü olarak adlandırmaya çağırdı. Diyalektikçiler, sekiz kez söylenen bir ifadenin anlamından kesinlikle emin olarak bilinenden bilinmeyene bir kesinlik ile sonuca varmamızı sağlayan analogi veya tümevarım ahlaki güdüsü olan kesinliğin yanılmaz güdüler arasında sayarlar; ifade ancak dokuzuncu kez söylendiğinde aynı anlama gelebilir, özellikle de dokuz durumda ifadelerin Kutsal Ruh'tan ilham aldığını bildiğimizde...

Bunun aynı anlamı içerdiğini kanıtlamak isteyen en güçlü içsel gerekçeler de değildir. Aziz Yuhanna (Vahiy 1:10): "Rab'bin gününde Ruh'un etkisinde kalarak..."; bize bu ifadenin anahtarını veriyor. Dördüncü bölüm , birinci ve ikinci ayetler; "Bundan sonra gökte açık duran bir kapı gördüm. Benimle konuştuğunu işittiğim, borazan sesine benzeyen ilk ses şöyle dedi: "Buraya çık! Bundan sonra olması gereken olayları sana göstereyim." Yuhanna ile birlikte ruhen yüксеlelim ama nereye? - "gökte açık duran kapıdan", cennete. Peki ama orada ne göreceğiz? " Ona, "Rab'bin günü"nden veya yargı gününden önce ve onunla birlikte ne olacağına dair görüşünü eksiksiz olarak yazması emredildi; "Rab'bin günü" ifadesi, Kutsal Yazılarda yalnızca yargı günüyle sınırlıdır.

Eski yasanın Şabat gününü geçersiz kılan ya da Hristiyan döneminin yerine başka bir gün koyan bir yasa lehinde sunulabilecek her türlü kanıt Yeni Ahit'ten titizlikle ve doğru bir şekilde topladık. Üçüncü buyruğun (Katolik listelemesinde Sebt emri, emirlerin üçüncüsüdür) yeni yasayla yürürlükten kaldırıldığı ileri sürülmesin diye, yukarıdaki ayrımı yapmaya özen gösterdik. Böyle bir savunma, Metodist Piskoposluk piskoposlarının 1874'teki eylemiyle reddedildi ve aynı tarihli New Your Herald tarafından aşağıdaki tenordan alıntalandı; "Başlangıçta tesis edilen ve Musa ve peygamberler tarafından tekrar tekrar teyit edilen Sebt günü hiçbir zaman geçersiz kılınmamıştır. Ahlak yasasının bir kısmı, kutsallığının ne bir kısmı ne de küçük bir kısmı alınmıştır." Yukarıdaki resmi bildiri (, Kutsal Kitap'taki bu büyük Hristiyan grubunu yeni yasa altında üçüncü emrin kalıcılığına karar verdi.

Bir kez daha okuyucularımızın özel dikkatini Ortak Dua Kitabı'nın "dinle ilgili otuz dokuz madde"nin yirminci maddesine çekmek için izin istiyoruz: "Kilisenin Tanrı'nın yazılı sözüne aykırı bir şey emretmesi uygun değildir. "

SONUÇ

Bu makale dizisinde, okuyucularımızın, Tanrı'nın sözünde bulunan bir dizi inkar edilemez gerçeği sunarak onları kesinlikle geri çevrilemez bir sonuca varmaya hazırlama talimatına çok özen gösterdik. Kutsal Kitap sistemi on altıncı yüzyılda ortaya çıktığında, sadece Kilise'nin dünyevi mülklerine el koymakla kalmadı, aynı zamanda vandalik haçlı seferi ile Hristiyanlığı, Kurucusu tarafından tesis edilen tüm ibadet şekillerinden, Kutsal Kurban, Hristiyan doktrini ve ahlâkı konusunda tek öğretmenleri olarak ilan ettikleri Kutsal Kitap'ın Hristiyanlık dininden elinden geldiğince ayrıldı.

İnanç maddelerinin başında, Sebt gününü kutsal sayarak anımsamanın sürekli zorunluluğu vardı ve bugün de öyle. Aslında, son 300 yıldır Hristiyan inancının Kutsal Kitap temsilcilerinin tam bir mutabakata vardığı tek maddesi olmuştur. Sebt gününün tutulması, Kutsal Kitap teorisinin özünü ve kökenini oluşturur. Vaaz kürsüleri, Kutsal Kitap'a iman eden ülkelerin uygun, Hristiyan, kendi kendine yeten bir gün tutma biçiminin aksine, Katolik ülkelerde Sebt'i gevşek bir şekilde tutma tarzına karşı her hafta aralıksız tiradlarla yankılanıyor. Pazar günü Dünya Fuarı'nın açılması sorunu henüz karara bağlanmadığı sürece, ülkemizin her yerinde, her Protestan vaaz kürsüsünde Kutsal Kitap vaizlerinin sergilediği erdemli öfkeyi kim unutabilir; ve bugün kim bilmez ki, o tek mezhep, karara duyduğu kutsal öfkeyi belirtmek için, henüz Dünya Fuarı'nda yazıların bulunduğu kutuları hiç açmamıştır?

Bu son derece iyi ve yapmacık samimiyet gösteren Hristiyanlar, Kutsal Kitap'larını dikkatle kurcalayarak, O'na gece gündüz musallat olan, ölçüsüzce sıkıntı çeken ve tahammül edilemez derecede sıkıntılı olan Kurtarıcı'nın günlerinde, işbirlikçi olmayan belirli bir insan sınıfında muadillerini bulabilirler. Çünkü O, Şabat'ı kendileri gibi düz bir şekilde tutmadı.

Günle ilgili olarak sağduyuyu kullandığı için O'ndan nefret ettiler ve Ferisi gururları için O'nun en büyük horgörüsünü yeterince ifade eden hiçbir sıfat bulamadı. Ve çok muhtemeldir ki, ilahi akıl, bu ondokuzuncu yüzyılın sonunda takipçilerinin ve sempatizanlarının bariz haykırışlarına karşı bugün görüşlerini değiştirmemiştir. Ancak tüm bunlara, eski Ferisiler gerçek Şabat'ı yerine getirirken, modern Ferisilerimiz, aldatıcılıklarının saflığına ve basitliğine güvenerek, yaşamlarında bir kez bile, Efendilerinin yerine getirdiği gerçek Şabat'ı tutmadıkları gerçeğini eklediğimizde, O'nun ölüm günü ve O'nun örneğinden sonra, Kutsal Kayıtlara göre otuz yıl sonra havarilerinin koruduğu, en olumlu bir buyruğun kasıtlı olarak kutsal bir şekilde reddedilmesini içeren en göze batan çelişki, bugün bize Kutsal Kitap'taki Hristiyan dünyasının eyleminde sunulmaktadır. Kutsal Kitap ve Sebt, Protestanlığın parolasını oluşturur: ama onların Sebtlerine karşı bizlerin Kutsal Kitap olduğunu gösterdik. Onların teorisi ve pratiğinden daha büyük bir çelişki olmadığını gösterdik. Ne onların Kutsal Kitap'taki atalarının ne de kendilerinin hayatlarında bir Şabat gününü tutmadıklarını kanıtladık.

İsraililer ve Yedinci Gün Adventistleri, Tanrı tarafından defalarca kez adlandırılan güne haftalık olarak saygısızlık ettiklerinin tanıklarıdır. Onlar yol göstericileri Kutsal Kitap'ı görmezden gelip mahkum ederken, Katolik Kilisesi tarafından tutulan bir günü benimsemişlerdir. Hangi Protestan, bu yazıları açık bir vicdanla okuduktan sonra, Tanrı'nın, Yaratılış'tan Vahiy'e kadar yol göstericileri olan Kutsal Kitap'ın, Tanrı'nın iradesi olarak benimsediği Cumartesi gününün tutulmasını emreden emrine karşı gelmeye devam edebilir?

Dünya tarihi bundan daha aptalca, kendi kendini aptallaştıran bir ilke ihmali örneği sunamaz. Yol gösterici her sayfada ısrarla Sebt yasasına her hafta uyulmasını talep ediyor, herkes onu "tek yanılmaz öğretmen" olarak kabul ederken, o öğretmenin takipçileri üç yüz yıldan fazla bir süredir ilahi buyruğa uymadı! Kutsal Kitap'a iman eden Hristiyanların bu muazzam topluluğu, Metodistler, Şabat'ın hiçbir zaman geçersiz kılınmadığını ilan ederken, İngiltere Kilisesi'nin takipçileri, Birleşik Devletler Piskoposluk Kilisesi ile birlikte, dinin yirminci

maddesi tarafından, daha önce alıntılanan, Kilise'nin "Tanrı'nın yazılı sözüne aykırı" hiçbir şeyi yasal olarak düzenleyemediği düzenlemesine bağlıdır. Tanrı'nın yazılı sözü, Kendisine tapınmanın Cumartesi günü kesinlikle, tekrar tekrar ve en vurgulu biçimde, itaat etmeye karşı en olumlu ölüm tehdidiyle birlikte yerine getirilmesini emreder. Tüm Kutsal Kitap mezhepleri, hiçbir açıklamanın değiştiremeyeceği, daha doğrusu haklı çıkaramayacağı aynı kendi kendini aptallaştıran konumu işgal eder.

Kutsal Ruh'un sözleri bu içler acısı durum için ne kadar doğrudur! "Iniquitas mentita est sibi"- "Kötülük kendine yalan söyledi." Kutsal Kitap'ı yalnızca bir yol gösterici olarak takip etmeyi öneren, ancak dünyanın önünde, tek yol gösterici aşağılayıcı bir şekilde bir kenara itilir ve Katolik Kilisesi'nin öğreti ve uygulaması - "iğrençlerin anası", amaçlarına uygun olduğunda, onu adlandırmak - "Şabat gününü kutsal sayarak anımsa" emrine itaat etmeyenlere karşı Tanrı'nın Kendisinin ilan ettiği en korkunç tehditlere rağmen kabul edildi.

Bu yazı dizisini kapatmadan önce, okuyucularımızın dikkatini bir kez daha başlığımıza, her birinin tanıtımına çekmek için yalvarıyoruz; 1. Hristiyan Şabat'ı, Kutsal Ruh'un Eşi Katolik Kilisesi ile birliğin gerçek çocuğu. 2. Protestanlığın bu konudaki iddiasının asılsız, kendi içinde çelişkili ve özkıyım meyilli olduğu ortaya çıktı.

İlk önermenin çok az kanıtı ihtiyacı var. Katolik Kilisesi, bir Protestan'ın varlığından bin yıldan fazla bir süre önce, ilahi görevi sayesinde günü Cumartesi'den Pazar'a değiştirdi. Onun ilahi görevi sayesinde diyoruz, çünkü Kendisine "Şabat Günü'nün Rabbi" diyen İsa, ona, "Sizi dinleyen Beni dinlemiş olur"un öğretme gücünü verdi; O'na iman eden herkese onu dinlemelerini emretti, " putperest ya da vergi görevlisi" ile birlikte bulunmanın cezası altındaydı; ve dünyanın sonuna kadar onunla olmaya söz verdi. Öğretmen olarak ayrıcalığı elinde tutuyor ki bu da sürekli olduğu kadar yanılmaz bir ayrıcalıktır. Protestan dünyası, doğumunda, Hristiyan Şabat'ını, O'nun varlığına karşı gelemeyecek kadar güçlü bir şekilde yerleşik buldu; bu nedenle, üç yüz yıldan fazla bir süredir, Kilise'nin günü değiştirme hakkını ima ederek, düzenlemeye rıza gösterme zorunluluğu altına alındı. Bu nedenle Hristiyan Şabat Günü, Protestan dünyasının tek bir itirazı olmaksızın, Katolik Kilisesi'nin Kutsal Ruh'un eşi olarak kabul edilen çocuğudur.

Ancak şimdi, öğretmenin çok önemli nedenlerle gün içinde herhangi bir değişikliği kesinlikle yasakladığı için yalnızca Kutsal Kitap ile ikinci önermemize bir göz atalım. Emir, "sonsuz dek sürecek antlaşma" gerektirir. Öğretmen tarafından tutulması emredilen gün, bir kez bile tutulmamıştır. Böylece, kendi içinde çelişkili, kendi kendini aptallaştıran ve sonuç olarak dilin ifade gücü dahilinde olduğu kadar özkıyım meyilli olduğu varsayılan sabit bir ilkeden bir irtidat geliştirmiştir.

Maneviyatın bozulma sınırlarına henüz ulaşılmış değil. Yazılı sözü, bu yazıların bol bol kanıtladığı gibi, hemen terk ettikleri tek yol göstericileri olarak benimsediler; ve hatalı olduğu kadar kasıtlı bir sapkınlıkla, Katolik Kilisesi'nin öğretisini, tek yol göstericilerinin inançlarının en temel doktrinindeki sade, değişmez ve sürekli öğretilerine doğrudan karşıt olarak kabul ederler ve böylece uygun bir şekilde alay, yanılsama ve tuzak olarak adlandırılabilir durumdaki durumu vurgularlar.

[Editörün notu - Reform, Trent Konsili tarafından tam da bu noktada kınandı. Reformcular, burada belirtildiği gibi, Katolik Kilisesi'nin yazılı kelimedede yer alan hakikatten irtidat ettiğini sürekli olarak suçlamışlardı. "Yazılmış söz", "Yalnızca Kutsal Kitap", "Rab şöyle diyor", bunlar onların değişmez parolalarıydı; ve "Kutsal Yazılar, tek başvuru standardıdır." Bu, Reformun ve Protestanlığın ilan edilen öğretileriydi. "Kutsal Kitap ve gelenek." "Kilise tarafından yorumlandığı şekliyle ve babaların oybirliğiyle onayına göre Kutsal Kitap." Bu ise, Katolik Kilisesi'nin konumu ve iddiasıydı. Bu, özellikle Reformcular tarafından Avrupa'nın dikkatine sunulan ve zorlanan soruları ele almak üzere çağrılan Trent Konsili'ndeki ana meseleydi. Konsil tarafından ele alınan inançla ilgili ilk soru, bu konuyla ilgili soruydu. Konsil içinde, geleneği terk edip yalnızca Kutsal Yazıları otorite standardı olarak benimsemekten yana olan Katoliklerden bile güçlü bir parti vardı. Bu görüş, konsildeki tartışmalarda o kadar kararlı bir şekilde tutuldu ki, papanın elçileri ona "geleneği tamamen bir kenara bırakma ve Kutsal Yazıları tek başvuru standardı yapma gibi güçlü bir eğilim" olduğunu yazdılar. Ancak bunu yapmak, açıkça Protestanların iddiasını haklı çıkarmak için uzun bir yol kat etmek olacaktır. Bu krizle, konsilin ultra-Katolik kısmı üzerinde, diğerlerini "Kutsal Yazılar ve gelenek" in dayanılacak tek kesin zemin olduğuna ikna etme görevi devreye sokuldu. Bu yapılabilsen, konsil Reformu kınayan bir kararname çıkarmaya taşınabilirdi. Bu soru, konsil tamamen durma noktasına getirilene kadar her gün tartışıldı. Sonunda, uzun ve yoğun bir zihinsel gerginlikten sonra, Reggio Başpiskoposu, yalnızca kutsal yazıları savunan partiye esasen aşağıdaki argümanla konseye geldi:

"Protestanlar yalnızca yazılı söz üzerinde durduklarını iddia ederler. İnanç standardı olarak yalnızca Kutsal Kitap'ı ele aldıklarını iddia ederler. Kilisenin yazılı sözden irtidat ettiğini ve geleneğe uyduğunu ileri sürerek isyanlarını haklı çıkarırlar. Şimdi Protestanların iddiası, sadece yazılı söze bağlı kaldıkları doğru değildir. İman standardı olarak yalnızca Kutsal Kitap'ı ele alma iddiaları yanlıştır. KANIT: Yazılı söz, Sebt olarak yedinci günün gözetilmesini açıkça emreder. Yedinci günü reddediniz, ancak Kutsal Yazıyı gerçekten standart olarak tutarlarsa, kutsal yazının başından sonuna kadar emredildiği gibi yedinci günü tutuyor olacaklardır. Ama onlar sadece Kilise geleneğine sahip oldukları Pazar gününü benimsediler ve uyguluyorlar. Sonuç olarak "Standart olarak yalnızca Kutsal Kitap" iddiası. başarısız; ve esas olarak "Kutsal Yazılar ve gelenek" doktrini tamamen yerleşmiştir, Protestanların kendileri kendilerini haksız çıkarmıştır."

Bunun üstesinden gelmek mümkün değildi, çünkü Protestanların kendi inanç beyanı -1530 Augsburg İtirafı'nda- "Rab'bin gününün tutulması"nın yalnızca "Kilise" tarafından atandığını açıkça kabul etmişti.

Tartışma konsilde yalnızca İlham olarak karşılandı; "Yalnızca Kutsal Yazılar"ı savunan taraf pes etti; ve konsil hemen oybirliğiyle Protestanlığı ve tüm Reformu Katolik Kilisesi'nin birliğine ve otoritesine karşı haksız bir isyan olarak kınadı; ve 8 Nisan 1546'da "iki kararnamenin yayınlanmasına kadar devam etti; bunlardan ilki, aforoz altında Kutsal Yazı ve geleneğin eşit olarak kabul edilmesi ve saygı gösterilmesi gerektiğini ve dötero-kanonik {apokrif} kitapların bir parçası olduğunu kabul etti. İkinci kararname, Vulgate'in tek özgün ve

standart Latin versiyonu olduğunu beyan eder ve ona orijinal testlerin yerini alacak bir yetki verir; Kutsal Yazıların Kilise tarafından kabul edilen anlamın aksine veya kilise babalarının oybirliğiyle rızasına aykırı yorumlanmasını yasaklar.

Böylece, Katolik Kilisesi'ne, Protestanlığı ve tüm Reform hareketini kilise otoritesine karşı sadece bencilce hırslı bir isyan olarak mahkum etmek için uzun zamandır aradığı ve endişeyle arzuladığı zemini veren, Protestan pratiğinin Protestanlıkla tutarsızlığıydı. Ve bu hayati tartışmada, Protestan tutarsızlığının anahtarı, en önemli ve doruk noktası Rab'bin Sebti olan yedinci günün, Kutsal Yazılarda emredilmesi ve Katolik Kilisesi tarafından emredildiği gibi Pazar gününün benimsenmesi ve uygulanmasıydı.

Ve bugün bu tartışmanın ilgili taraflarının konumu budur. Bugün, bu belgenin gösterdiği gibi, Katolik Kilisesi'nin Protestanlığı suçladığı ve popüler Protestanlığın gidişatını "savunulmaz, kendi içinde çelişkili ve özkıyıma meyilli" olmakla suçladığı hayati mesele budur.

Ancak okuyucularımızı temin ederiz ki, bu haykıran din adamlarını, bu durumda onlardan tek bir haykırış bekleyemeyecek kadar iyi biliyoruz. Ve bizi, Kutsal Yazılara aykırı bu sorunun daha fazla incelenmesinin zorunlu olarak gerektireceği küçük düşürmeye maruz bırakamayacak kadar iyi tanıyorlar. Şimdiki politikaları "sakin kalmak" ve bunu benimseyeceklerinden eminler.

EK BÖLÜM I

Bu makaleler yeniden basılıyor ve bu broşür yayıncılar tarafından gönderiliyor, çünkü pazar günü kutlama tartışmasının şu anda olan ve aslında bir süredir var olan son aşamasını, inkar edilemez bir kaynaktan ve belirsiz olmayan bir tonda veriyor ki bu sadece önde gelen uluslarla ulusal bir sorun değil, aynı zamanda uluslararası bir sorundur. Böyle olmasından memnun olmuyoruz; çok daha farklı olmasını isterdik. Protestanların her yerde meslek ve pratikte o kadar tutarlı olmasını isterdik ki, onlarla Roma arasındaki ilişkilerin onların almadıkları şekli almasına hiçbir zaman olanak yoktur.

Ancak bu konudaki durum şu anda burada belirtildiği gibidir. Bu gerçeğin kaçıışı yoktur. Bu nedenle, bu büyük sorunun gerçek aşamasını şu anda olduğu gibi mümkün olduğunca geniş kitlelere duyurmak Uluslararası Dini Özgürlük Derneği'nin görevi haline geliyor. Öyle olmasından memnun olduğumuz için değil, aksine öyle olduğu içindir.

Yıllardır bu sorunun tam da şimdi benimsediği ve bu broşürde açıkça ortaya koyduğu tavrı benimsemesini beklediğimiz doğrudur. İnsanlara defalarca ve özellikle Protestanlara ve daha da özellikle Pazar yasalarını ve Pazar gününün Amerika Birleşik Devletleri tarafından tanınmasını ve yasal olarak kurulmasını savunanlara, izlenilen rotada doğrudan doğruya

oyuna geldiklerini söyledik ve ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar, kaçınılmaz olarak Roma ve sahip oldukları güç tarafından Pazar gününün neden tutulması gerektiğine dair ona bir hesap vermeleri için çağrılacaklardı. Yıllardır insanlara söylediğimiz bu, mutlaka gelecektir. Ve şimdi geldiğine göre, bunu yapma gücümüzün yettiği ölçüde yaygın olarak bilinmesini sağlamak bizim görevimizdir.

Şu sorulabilir: Roma neden daha önce bu kadar cesurca ortaya çıkmadı? Neden bu kadar bekledi? Daha önce bunu yapmak onların çıkarına değildi. Hareket etmesi gerektiğinde, güçle hareket etmek istedi ve çünlü henüz sahip böyle bir güce sahip değildi. Ancak Pazar gününün ulusal hükümet tarafından tanınması ve kurulması için yoğun çabalarında, Birleşik Devletler Protestanları, hükümet gücünü ellerine alma yolunda kendisi için yapabileceğinden daha fazlasını onlar için yapıyorlardı. Bunu çok iyi biliyorlardı ve bu yüzden sadece beklediler ve şimdi, onlarla ittifak halindeki Protestanlar bu korkunç şeyi başardıklarına göre, onlar hemen tüm yerel kibri ve eski zaman ruhuyla ayağa kalkıyorlar ve Protestanları Pazar gününe uymaları için kendisine hesap vermeye çağırıyorlar. Bunu da, Protestanların körü körüne ellerine verdiği güce güvendiği için yapıyorlar. Başka bir deyişle, Protestanların bu şekilde ellerine verdiği gücü şimdi onları yok etmek için kullanacaklardır. Katolik Aynası'nın (Amerika'daki Kardinal ve Katolik Kilisesi anlamına gelir) bunu beklediğini göstermek için, bu broşürün 21. sayfasında belirtilenden başka bir kanıtı ihtiyaç var mı? Lütfen sayfayı çevirin ve o sayfaya bakın ve 1874'te New York Herald'dan alınan ve şimdi bu şekilde öne sürülen alıntıya bakın. Bu, Metodist piskoposların bu ifadesinin tam da böyle bir zamanda olduğunu açıkça göstermiyor mu? Ve bundan da öte, Protestanlar, bu şekilde hazırlanmış ve onları şaşırtacak şekilde kullanılacak daha çok şey bulacaklardır.

Bu şu anda Katolik Kilisesi ile Protestanlar arasında bir tartışmadır. Bu nedenle yalnızca Katolik Ayna'nın bu başyazılarını çoğaltıyoruz. Tartışılan noktalar, Protestanların kendi lehlerine iddia ettikleri noktalardır. Tartışma Katolik Kilisesi tarafından yapılmıştır; Cevap, bize değil, Pazar gününe uyan Protestanlara düşüyor. Gerçekten "Bu bizim sorunumuz değil" diyebiliriz.

Cevap vermezlerse, susmalarını doğru olan itirafları haline getirecek ve buna göre bunu onlara karşı kullanacaklardır. Cevap verirlerse, kendi sözlerini ve duruma göre ellerine verdikleri gücü onlara karşı kullanacaktır. Öyle ki, onlara göre, Protestanlar cevap verse de vermese de, hepsi aynıdırlar. Ve onlara nasıl baktığı ve bundan böyle onlarla başa çıkmayı önerdiği ruh, yeni baskı makalelerinin son paragrafında yapılan meydan okumada açıkça ortaya çıkıyor.

Protestanlar için sadece bir sığınak kaldı. Bu, onların "yalnızca yazılı söz", "yalnızca Kutsal Kitap" ve dolayısıyla Rab'bin Sebt Günü üzerinde tam olarak ve kesin olarak tavır almaları demektir. Böylece, Tanrı'dan başka hiçbir otorite tanımayan, O'nun dışında hiçbir belirti aramayan (Eze. 20: 12, 20), O'nun buyruğuna itaat eden ve O'nun gücüyle korunan onlar,

Roma'ya ve onun tüm ittifaklarına karşı zafer kazanacak ve Tanrı'nın denizinin üzerinde duracaklardır. (Vahiy 18 ve 15:2-4)

Protestanların kendilerini kurtarması için henüz çok geç değil. Bunu yapacaklar mı? Protestanlık üzerinde tutarlı bir şekilde duracaklar mı? Yoksa yine de "Protestan olduklarını iddia etme, Katolik zeminde durma, Katolik hakareti kabul etme ve Katolik kınaması gibi savunulamaz, kendi içinde çelişkili ve özkıyıma meyilli bir konumu işgal etmeye devam mı edecekler? Gerçekten de sadece yazılı sözü, Kutsal Yazıları mı alacaklar? Yoksa, Katolik Kilisesi'nin otoritesini takip etme ve onun otoritesinin işaretini taşıma şeklindeki "savunmasız, kendi içinde çelişkili ve özkıyıma meyilli" doktrin ve pratiği hala sürdürecekler mi? Sebt gününü tutacaklar mı? Kutsal Yazılara göre Rab'bin yedinci günü mü, yoksa Katolik Kilisesi geleneği olan Pazar gününü mü tutacaklar?

Sevgili okuyucu, hangisini yapacaksın?

EK BÖLÜM II

Bu yayının ilk baskısının basılmasından bu yana, 23 Aralık 1893'te Katolik Aynası'ndaki bir başyazıda aşağıdakiler yer aldı:

"Bu başyazıların arandığı hırs ve bunların Uluslararası Dini Özgürlük Derneği tarafından Chicago'da yayınlanan, 'Roma'nın Meydan Okuması: Neden Protestanlar Pazar Gününü Tutuyor?' başlıklı yeniden basımının ortaya çıkması. Chicago, New York, California, Tennessee, Londra, Avustralya, Cape Town, Afrika ve Ontario, Kanada sürekli taleple bir aradlardır ve Katolik Aynası'nı kendilerine kalıcı bir şekil ve form vermeye sevk etmişler ve böylece talebe uymuşlardır.

"Bu broşürün sayfaları, okuyucuya, Protestan dünyasının pratiği ve teorisi arasında var olan ve herhangi bir rasyonel çözüme açık olmayan, yalnızca Kutsal Kitap'ı yol gösterici olarak öne süren teori arasında var olan en bariz şekilde kavranabilir çelişkilerden birini gözler önüne seriyor. Cumartesi gününün 'kutsal olarak' anımsanmasını emrediyor, uygulamaları ise yol göstericileri olan Kutsal Kitap'ın açık gereksinimlerini tamamen görmezden geldiklerini ve hayal edilebilecek en savunulamaz, kendi içinde çelişkili ve özkıyıma meyilli bir sistemin temsilcileri üç buçuk yüzyıl boyunca teorilerini terk ederek bugün dünyanın önünde duruyorlar.

"Okuyucularımızı, ultra-Protestan bir örgüt olan Uluslararası Dini Özgürlükler Derneği'nin makalelerimizin yeni baskısına eklediği 'Ek' bölümü hakkında daha fazla bir şeye gerek olmadığını anladık. Ek'in incelenmesi, argümanımızın cevapsız olduğunu ve sahip oldukları Katolik temelden ayrılmanın ya üç buçuk yüzyıldır meşgul ettikleri Katoliklikten ayrılmak ve

kendi yol göstericilerini kabul etmek olduğunu doğrulayacaktır. Kutsal Kitap, 'Ek' bölümünün yazarının açıkça önerdiği gibi, iyi niyetle, Kutsal Kitap'ın Yaratılış'tan Vahiy'e kadar emrettiği gün olan Cumartesi'yi hemen tutmaya başlar; ya da Kutsal Kitap'ı tek yol göstericileri olarak terk etmek, koyun sürüsü olmaktan ve kendi ilkelerinin yaşıyan bir çelişkisi olmaktan ve yeryüzündeki Mesih'in krallığının bireyleri olarak kabul almak... O'nun Kilisesi artık kendini kandırmanın ve kendi kendisiyle çelişmenin kurbanı olmayacaktır.

"Bu broşürde yer alan argümanlar Tanrı'nın sözüne sıkı sıkıya bağlıdır ve eldeki Kutsal Kitap ile yakından incelendiklerinden, vicdanlı Protestanlar için Pazar ibadetinin terk edilmesi ve yol göstericilerinin emrettiği Cumartesi gününe geri dönmek dışında bir yol bırakmaz. Kutsal Kitap veya Pazar gününün uygulanmasını emreden ve onların yol göstericileri Kutsal Kitap'a doğrudan karşıt olarak kabul ettikleri Katolik Kilisesi geleneğini terk etmeye isteksiz olanlar, onları tüm öğretilerinde tutarlı bir şekilde kabul ederler. Bu alternatiflerden birinin veya diğerinin kabul edilmesini talep edin: ya Protestanlık ve Cumartesinin kutsal olarak anımsanması ya da Katoliklik ve Pazarın korunması; Uzlařma imkansızdır."